

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5893/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice: Gordana Smiljanić, Zagreb, Dr. Ante Šercera 15 E, OIB: 71919528319, koju zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Andreis & Partneri d.o.o., Zagreb, Ulica Jurja Žerjavića 16, protiv tuženika: Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o., Zagreb, Ilica 1/A, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 27. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice i tužiteljčine opunomoćenice, a u izočnosti tuženika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 016-2881/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sadržano potvrđen po javnoj bilježnici Ilinki Lisonek, pod br. OU-3008/06, sklopljen između tužiteljice Gordane Smiljanić, Zagreb, Dr. Ante Šercera 15 E, OIB: 71919528319 i tuženika (ranije tvrtke Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb), koji glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos 1.216,66 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 19. siječnja 2007. do isplate, po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna

stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnične troškove u iznosu 856,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 18. rujna 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da su tužiteljica i Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. (Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. promjenom tvrtke i promjenom odredbi statuta odlukom Skupštine društva od 14. lipnja 2016. promijenio je tvrtku u Addiko bank d.d.-ovdje tuženik) sklopili su 15. prosinca 2006. Ugovor o kreditu broj: 016-2881/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sadržajno potvrđen po javnoj bilježnici Ilinki Lisonek, pod br. OU-3008/06 (dalje: Ugovor o kreditu). Tuženik je uslijed ništetnosti odredbe čl. 5. st. 2. predmetnog Ugovora o naplati jednokratnih troškova obrade kredita stekao nepripadnu dobit, koju tužiteljica ovom tužbom zahtijeva. Temeljem prethodno navedene odredbe je tuženika naplatio tužiteljici 18. siječnja 2007. naknadu za obradu kredita u iznosu 9.166,94 HRK / 1.216,66 EUR. Nadalje, sasvim je razvidno da tuženiku prilikom sklapanja predmetnog Ugovora nisu nastali posebni troškovi s obzirom da je sklapanje potrošačkih kredita u redovitom djelokrugu poslova bankarskih institucija. Navedena ugovorna odredba je unaprijed formulirana od strane tuženika, odnosno predstavlja tipsku (standardiziranu) odredbu na čiji sadržaj tužiteljica, kao potrošač, nije imala utjecaja. Sukladno čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., 46/07. i 79/07.) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokovala je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posljedično povlači ništetnost predmetne ugovorne odredbe. U prilog takvom shvaćanju o ništetnosti odredbi Općih akata kreditnih institucija govori i presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/2021 od 20. srpnja 2021. Tužiteljica se poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-673/2023, od 13. veljače 2024. Slijedom navedenog, predlaže se donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnom ugovorene odredbe čl. 5. st. 2. Ugovora u svezi naplate naknade za obradu kredita te posljedično isplatu iznosa 1.216,66 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 19. siječnja 2007., uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 23. ožujka 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 71), u kojem se navodi da tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik osporava naznačenu vrijednost predmeta spora jer za to mjerodavan može biti isključivo kondemnatorni tužbeni zahtjev (721,25 EUR). U tom smislu tuženik se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-566/2025-2 od 21. srpnja 2025. Tuženik ističe prigovor zastare utuženog iznosa iz tužbenog zahtjeva. Tuženik je naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita 18. siječnja 2007., dok je tužiteljica ovom tužbom ustala 18. rujna 2025., dakle više od osamnaest godina nakon plaćanja utuženog iznosa. Razvidno je da je nastupila zastara tražbine po općem zastarom roku od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., dalje: ZOO). Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev zbog zastare. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da tužiteljica nije dokazala osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik osporava tužiteljici svojstvo potrošača te smatra da tužiteljica isto svojstvo nije dokazala. Točno je da su tužiteljica i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužiteljice i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužiteljica pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik osporava tužiteljicine navode te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,25% iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužiteljica priložila ijedan dokaz kojim bi dokazala svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,25% iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 2. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Naime, jasno je da tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Odluka o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga upućuje na visinu i naplatu naknade. Odredba čl. 5. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužiteljica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bila upoznata s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03. koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. odnosno ništetna. Dakle, tužiteljica i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužiteljici su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvojben. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe čl. 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine, br. 78/93., 29/94. i 162/98.) sadržajno potvrđen po javnom bilježniku, slijedom čega se, sukladno čl. 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužiteljica potpisom Ugovora o kreditu iskazala svoju pravu volju. Trošak obrade kredita je naplaćen kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Tuženik ima valjani pravni temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se

odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama, te je posljedično odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu s tužiteljicom suglasno utvrdio uvjete kredita (iz čl. 1022. st. 2. ZOO-a), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa (iz čl. 59. st. 1. ZZP/03. i čl. 173. Zakona o bankama). U odnosu na tužiteljčine navode da tuženik nije obrazložio tužiteljici strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU br. C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je zauzeto shvaćanje da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, nadalje tuženik obrazlaže pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Konačno, tuženik ističe da je tužiteljica Ugovorom o kreditu dobila na raspolaganje 161.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjevom traži isplatu iznosa 1.216,66 EUR. Tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe, a što tuženik osporava, riječ o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 326. ZOO-a. Tuženik osporava osnovanost i tijekom zateznih kamata kako je to tužiteljica naznačila u tužbi. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je zauzeo pravno shvaćanje da u slučaju ništetnosti ugovora o zajmu, zatezne kamate teku od dana podnošenja odgovarajućeg zahtjeva (izvadak iz zapisnika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-222/04 od 5. ožujka 2004., presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2781/2011 od 16. lipnja 2015.). Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u izvadak iz sudskog registra za tuženika, od 18. rujna 2025. (list 6-25), Ugovor o kreditu broj: 016-2881/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 15. prosinca 2006., s prilogom, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 28. prosinca 2006. (list 26-33), pregled prometa za klijenta od 26. srpnja 2019. (list 34-52), tuženikov dopis, od 30. travnja 2024., upućen tužiteljčinom opunomoćeniku s prilogom-nalog za arhiviranje i isplatni nalog-obračun od 18. siječnja 2007. (list 54-57), Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, s primjenom od 28. ožujka 2006. (list 83-110), presudu Suda EU u predmetima C-84/19, C-222/19 i C-252/19, od 3. rujna 2020. i presudu u predmetu C-186/16 od 20. rujna 2017., te presudu u predmetu C-565/21 od 16. ožujka 2023. i presudu u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019. (list 111-155) te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice osobno kao stranke na ročištu 27. svibnja 2026. (list 184 i 185).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavka glede naknade za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita, te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljicom sklopio u Zagrebu 15. prosinca 2006. Ugovor o kreditu broj: 016-2881/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine.

Sporna je ništetnost navedenog uglavka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao pravo na povrat stečenog bez

osnove, dakle sporna je osnovanost, dok nije sporna visina tužbenog zahtjeva, kako to proizlazi iz odgovora na tužbu. Istaknut je prigovor zastare i prigovor svojstva potrošača.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 016-2881/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 15. prosinca 2006., s prilogom, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 28. prosinca 2006. (list 26-33) utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu, između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužiteljice, kao korisnika kredita i Hrvoja Smiljanića, kao sudužnika i založnog dužnika, u svezi nenamjenskog kredita u iznosu 161.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tuženika koji je vrijedio na dan korištenja kredita i to pod niže navedenim uvjetima (čl. 2.); Ugovorne strane suglasne su da korisnik kredita može koristiti kredit tek nakon što istoj banci predoči dokaz o izvršenom osiguranju tražbina i ispunjenju drugih uvjeta u skladu s ovim Ugovorom, a na dan koji odredi banka, te da se korisniku kredita odobrava korištenje kredita u roku od 90 dana od dana sklapanja istog Ugovora te su ugovorne strane suglasne da se kredit, umanjen za naknadu i interkalarnu kamatu, zatvara kredit kod tuženika br. Ugovora o kreditu: 011/34/2006, broj kreditne partije 011/265256 (čl. 2.); glede kamatne stope ugovoreno je da se na navedeni iznos kredita obračunavaju kamate od 5,25% dekurzivno godišnje te se kamate obračunavaju mjesečno, od dana stavljanja kredita u otplatu i uključene su u anuitete te u razdoblju od dana korištenja kredita dostavljanja kredita u otplatu, banka obračunava interkalarnu kamatu na iskorišteni iznos kredita u visini redovne kamatne stope iz st. 1. ovog čl., te se kamate obračunavaju u CHF, a naplaćuju u HRK po mjerodavnom srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja, a interkalarna kamata naplaćuje se od iznosa kredita prilikom korištenja kredita (čl. 3.); glede otplate kredita ugovoreni je rok otplate kredita od 10 godina od dana stavljanja kredita u otplatu, te se kredit stavlja u otplatu zadnjeg dana u mjesecu u kojem je kredit iskorišten, a kredit se otplaćuje u 120 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti iznosa 1.727,40 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja, dok anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, a prvi anuitet dospijeva zadnji dan u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je kredit iskorišten (čl. 4.); te su ugovoreni troškovi odnosno korisnik kredita se obvezuje u slučaju odustajanja od korištenja kredita prije isplate, platiti banci naknadu za odustajanje sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb; Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita (čl. 5.) i ugovorena je promjenjivost kamatne stope odnosno banka je ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb ili drugog akta banke; Korisnik kredita svojim potpisom na istom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom (čl. 6.).

7. Na temelju iskaza tužiteljice, saslušane osobno kao stranke na ročištu 27. svibnja 2026. (list 184 i 185), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koja je iskazom u cijelosti ostala kod navoda iz tužbe te svih tužiteljičinih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunila i pojasnila, utvrđeno je da je tužiteljica tijekom 2006. godine kod tuženika podigla predmetni nenamjenski gotovinski kredit, vezan uz CHF, uz promjenjivu kamatnu stopu, na rok otplate 15-17 godina. Ista sredstva je tužiteljica utrošila isključivo za tekuće životne potrebe tužiteljičine obitelji. U vrijeme sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila nositeljica obrta niti je obavljala

poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivala prihode od nesamostalnog rada (plaću). Isključivo je tužiteljica otplaćivala sve anuitete kredita. Predmetni kredit je tužiteljica otplatila u cijelosti, u ugovorenom roku. Tužiteljica je izabrala tuženika, kao kreditora u ovom slučaju, s obzirom da je kod istog ispunjavala uvjete i kreditnu sposobnost, a cilj je bio tužiteljici brzo ostvariti gotovinski kredit. Prije predmetnog kredita tužiteljica nije imala ranijih iskustava u ovakvoj vrsti kreditiranja. Nitko od ovlaštenih osoba tuženika nije informirao tužiteljicu o sadržaju i značenju ugovornih odredbi niti o ekonomskim ni pravnim posljedicama istih pa joj tako nitko nije razjasnio strukturu ni visinu tzv. ulazne naknade odnosno koji su stvarni troškovi i stvarna svrha iste. Tužiteljica nije mogla pregovarati o niti jednoj ugovornoj odredbi, već je isti Ugovor ponuđen tužiteljici po načelu "uzmi ili ostavi". Prije nego je potpisala-sklopila Ugovor, tužiteljica je isti pročitala te joj je sve bilo jasno i razumljivo. Nitko od ovlaštenih osoba tuženika prije sklapanja Ugovora nije upozorio tužiteljicu na obvezu plateža tzv. ulazne naknade, već je ista ustegnuta prilikom isplate-korištenja kredita.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, poglavito sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 16. travnja 2026. (list 171 i 172) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. II.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, budući da će drugim određenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, uzgred rečeno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019. i Rev-18/18 od 26. svibnja 2020., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljinog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužiteljica je položaj potrošača dokazala priloženim

Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužiteljica, kao fizička osoba, podigla nenamjenski gotovinski kredit, za tekuće životne potrebe tužiteljice i njezine obitelji, dakle novac koji je utrošila iskoristila je za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužiteljice, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužiteljice, dakle tužiteljica je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužiteljica nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljčin iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužiteljica nije niti pokušala utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornog uglavka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužiteljica nije mogla ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca sastavljene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužiteljica nije imala nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužiteljica pristupila s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužiteljica s tuženikom pregovarala isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njezinom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Dakle, tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je tužiteljici preporučao i predstavio kredit u švicarskim francima kao najpovoljniji kredit jer su najniže kamate, pa stoga za tužiteljicu najpovoljnije.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljicom pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužiteljici odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno razlozima, strukturi i načinu obračuna tzv. ulazne naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužiteljicu, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o razlozima naplate naknade niti načinu obračuna, visini ni strukturi naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao niti svrsi i stvarnim troškovima iste.

Ujedno, ukoliko je ugovor o kreditu ispunjen, kao što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09.,

89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.), je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

13. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj odredbi nije pregovaralo, jer je unatoč tuženikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužiteljici niti sklapanje takvog Ugovora da ista ugovorna odredba (sporan uglavak čl. 5.) nije bila uključena u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza tužiteljice, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

14. Osim toga, upravo pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla je samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem iste odredbe u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje niti odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da je pravilna. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužiteljice, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate, namjene i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik, kao kreditor, ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore je tuženik sklapao obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom, unatoč tome što je određena u postotku, u biti je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

15. Nadalje, mjerodavnom odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potomjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, pravno shvaćanje je Suda Europske unije, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe istog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje određuju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu br. C-224/19 Sud Europske unije tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija

ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodan postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud Europske unije protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavkom u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana u postotku od iznosa kredita, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužiteljica je nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njezine pregovaračke moći, tako i njezina stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Dakle, tuženik je iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjan i ekonomsko opravdan razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju ista naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao tužiteljici razjasniti zašto joj je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju istu naknadu. Također, sadržaj navedene odredbe nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna iste naknade niti su isti tužiteljici izloženi ni pojašnjeni, kao niti svrha i stvarni troškovi iste. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti i to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljica se je tuženiku obvezala platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobrenja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužiteljice. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je bio dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.)

Naposlijetku, glede zahtjeva za plaćanjem zateznih kamata od dana nakon dana isplate kredita, kada je naplaćena naknada za obradu kredita do isplate, valja reći da tužiteljica osnovano ističe da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je

nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i nišetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Dakle, tuženik je bio nepošten stjecatelj, te samom činjenicom istog, zatezna kamata teče od dana nepoštenog stjecanja. Sukladno čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO), sudsko utvrđenje nišetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravnog i činjeničnog stanja potrošača u kojem bi se nalazio da takve nišetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe nišetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nišetna, s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

16. Napominje se neograničeno isticanje nišetnosti, odnosno čl. 328. ZOO-a je određeno da se pravo na isticanje nišetnosti ne gasi. Ujedno, neosnovan je prigovor zastare glede tražbine po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, u ovom slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenom i nišetnom ugovorna odredba sadržana u čl. 5. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

17. Glede postojanja pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe na utvrđenje nišetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da nišetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na nišetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje nišetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica nišetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužiteljica je temeljem sporne odredbe već platila naknadu za obradu kredita, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje nišetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužiteljici da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužiteljica ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja nišetnosti sporne odredbe, budući da je valjanost iste odredbe sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje nišetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio nišetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje nišetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja nišetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužiteljica ima pravni interes zahtijevati utvrđenje nišetnosti predmetne ugovorne odredbe, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje nišetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti,

zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

18. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

19. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

20. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita nepoštena, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužiteljice, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu mjerodavne odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

21. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude, dok je kao posljedicu iste, u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa 9.166,94 HRK / 1.216,66 EUR (s obzirom na fiksni tečaj konverzije) za trošak obrade kredita, kako to proizlazi iz tuženikove potvrde (list 54), to tim više što ista visina naknade, kao i datum naplate iste (18. siječnja 2007.), nije sporan kako to proizlazi iz odgovora na tužbu, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 19. siječnja 2007., kao dana nakon dana naplate iste naknade, s obzirom da je za utuženi iznos troškova obrade kredita (tzv. ulazna naknada) umanjen iznos kredita prilikom isplate, pa do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine, br. 153/04.) te nadalje od 1. siječnja 2008. određenj čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude.

22. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

23. Slijedom navedenog, tužiteljici je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 23. travnja 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 16. travnja 2026. i 27. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 150,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 600,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (150,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu, za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 53,09 EUR. Stoga je tužiteljici valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu

856,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. III. izreke presude.

24. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu u iznosu 150,00 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 200,00 EUR (Tbr. 8./1. OT) i podnesaka od 13. travnja 2026. i 25. svibnja 2026., za svaku radnju u iznosu 37,50 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 50,00 EUR (Tbr. 8./4. OT), dakle ukupno u iznosu 225,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (56,25 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 281,25 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. IV. izreke presude.

25. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) su iskazane novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

26. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužiteljice i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-9369b**

Kontrolni broj: **00a37-4e106-1bd8d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.